



Arrest

nr. 34 912 van 27 november 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Banjul. Na uw studies ging u aan de slag bij een fotograaf om het beroep te leren. Later begon u uw eigen fotostudio. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U werd in 1996 lid van de oppositiepartij United Democratic Party (UDP). Op bijeenkomsten van de UDP en tijdens het campagnevoeren nam u foto's op vraag van de partij. U werd hiervoor financieel vergoed. Op 1 november 2005 ging de campagne voor de presidentsverkiezingen van 25 september 2006 van start. Op 24 november 2005 werd u thuis door agenten van de National Intelligence Agents (NIA) gearresteerd en overgebracht naar een militair kamp. U werd ervan beschuldigd mensen te overtuigen lid te worden van de UDP. U moest drie keer voor een rechter verschijnen en de derde keer zei hij u dat u naar de gevangenis moest. Toen u hem

vroeg voor hoelang, antwoordde hij dat hij het zelf niet wist. U werd opgesloten in de Mile II gevangenis. Op 10 april 2009 kwam een persoon die zich voorstelde als soldaat (B.) uw cel binnen. Hij vroeg u hem te volgen. U weigerde eerst want u had schrik dat hij u zou doden. Hij kon u er niettemin van overtuigen dat hij niet gekomen was om u te doden maar om uw leven te redden zodat u hem volgde. Hij bracht u in een kleine wagen naar de luchthaven waar jullie samen aan boord stapten van een vliegtuig dat jullie naar België bracht. Op 20 april 2009 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte er uw asielprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U kon met name niet overtuigen daadwerkelijk te zijn veroordeeld en jarenlang te zijn vastgehouden. U kon geen enkel (officieel) stuk voorleggen dat uw veroordeling aantoonde niettegenstaande u in België in contact staat met de advocaat die u bijgestaan heeft tijdens uw detentie en proces. Het houdt geen steek dat de rechter u gezegd zou hebben dat u naar de gevangenis moest en u naar eigen zeggen veroordeeld heeft maar dat er in die veroordeling (of daarna) geen uitspraak werd gedaan over de strafmaat (Cg, p.8). U liet in het midden of de partij op de hoogte was van uw arrestatie, veroordeling of detentie (Cg, p.8). Het wekt echter verbazing dat u uw advocaat niet gevraagd zou hebben om de partij op de hoogte te brengen van uw arrestatie en detentie gezien de link die gelegd werd met uw politieke activiteiten. U verklaarde dat er geen beroep mogelijk was maar ook dit klinkt weinig overtuigend aangezien u toch een advocaat kreeg toegewezen en verwacht kan worden dat deze alle wettelijke middelen die hem ter beschikking staan zou uitputten. Het is in het geheel niet aannemelijk dat uw advocaat zich zou hebben neergelegd bij de uitspraak van de rechter dat u naar de gevangenis moest zonder dat deze zou aangeven voor hoelang. Gevraagd naar de naam van de rechtbank waarvoor u moest verschijnen, antwoordde u de 'Kanifing Municipal Counsel' (Cg, pp.7-8). Blijkens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd bestaat er echter geen rechtbank met die naam. Er bestaat wel een 'Kanifing Municipal Council', maar dit blijkt geen rechtbank te zijn. Mogelijks bedoelde u het 'Kanifing Magistrates Court' doch de Bench "warrant" die u voorlegde brengt hieromtrent ook geen duidelijkheid. De stempel die op dit formulier figureert is moeilijk leesbaar en in de tekst van het document wordt enkel gesproken over 'the court – Kanifing'. Er is evenmin een briefhoofd hetgeen opmerkelijk is voor een document van een officiële rechterlijke instantie. De naam van de magistraat staat overigens niet op het document vermeld. Gelet op uw weinig overtuigende verklaringen kan dit document dan ook niet als ondersteunend element worden weerhouden.

U kon in het geheel niet overtuigen daadwerkelijk gedurende meer dan drie jaar gevangen te hebben gezeten in de Mile II gevangenis te Banjul en ook uw ontsnapping roept ernstige vraagtekens op. U verklaarde alleen te zijn opgesloten en slechts uw cel te mogen verlaten als u moest werken of medische verzorging nodig had. Niettegenstaande uw cel langs beide kanten paalde aan andere cellen en alle cellen uitgaven op een gemeenschappelijke koer (zie rudimentaire plattgrond die u maakte) kon u aanvankelijk geen enkele naam geven van medegevangenen (Cg, p.7). Het was pas toen de interviewer zich verbaasde over het feit dat u geen enkele naam van een medegevangene kende, dat u twee namen gaf maar u voegde er onmiddellijk aan toe dat de bewakers eigenlijk niet toelieten dat er met elkaar gepraat werd (Cg, p.7), terwijl het op zich reeds weinig overtuigend overkomt dat de bewakers zich die moeite zouden troosten om ten allen tijde de stilte te bewaren onder de gevangenen. U slaagde er niet in ook maar één naam te geven van een bewaker en ook de naam van de gevangenisdirecteur moest u schuldig blijven (Cg, p.7). Nochtans zei u van een bewaker gehoord te hebben dat er mensen opgesloten zaten omwille van dezelfde problemen als de uwe, hetgeen er toch op wijst dat u praatte met de bewakers (Cg, p.7).

U verklaarde op een dag uit de gevangenis te zijn ontsnapt met de hulp van een persoon die u nog nooit voordien gezien had en zich voorstelde als (B.), een soldaat. Het is echter in het geheel niet overtuigend te noemen dat de persoon dan wel personen die uw invrijheidsstelling bewerkstelligd hebben hun identiteit verborgen wensten te houden voor u. Voorts is het in het geheel niet aannemelijk te noemen dat deze onbekende(n) zich de moeite getroost zouden hebben om u zonder enige tegenprestatie een paspoort en vliegticket te bezorgen. Toen u door de interviewer gevraagd werd wat de reden hiervoor kon zijn, antwoordde u dat de soldaat gezegd had dat hij gestuurd

was door iemand maar zijn naam niet wou geven (Cg, p.4). Zelf had u evenmin een verklaring voor deze gang van zaken.

Uw louter lidmaatschap van de United Democratic Party wordt hier niet meteen in twijfel getrokken. Uw lidkaart is dan ook niet van die aard om de hierboven gemaakte opmerkingen te wijzigen. De fax met het WANTED bericht en uw foto kan eenvoudig gefabriceerd zijn in het kader van de door u ingeleide asielprocedure en levert zeker geen bewijs van uw arrestatie, detentie of veroordeling omwille van uw politieke overtuiging.

U blijkt niet in het bezit te zijn van enig ander document zodat een controle van uw identiteit en reisweg niet mogelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsnorm aan. Hij merkt op dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing een fout bevat, daar hij nooit verklaarde dat de heer B. hem vergezelde op het vliegtuig naar België, terwijl de bestreden beslissing stelt dat zij samen aan boord stapten van een vliegtuig dat hen naar België bracht.

2.1.2. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat B. hem naar de luchthaven bracht en voor kleding en een paspoort zorgde, maar dat B. niet mee op het vliegtuig stapte en verzoeker alleen reisde (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2, verklaring, nr.33). Verweerder erkent deze vergissing in de weergave van verzoekers feitenrelaas in de bestreden beslissing, doch merkt terecht op dat de vraag of B. verzoeker al dan niet vergezelde tijdens zijn vlucht geen essentieel element in zijn relaas betreft dat afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing, die gesteund is op andere elementen dan deze die werden opgenomen in de door verzoeker bekritiseerde passage uit het feitenrelaas.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Gezien de door verzoeker opgemerkte materiële vergissing geen deel uitmaakt van de elementen waarop de beslissing gesteund is, kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, louter op basis van dit element, niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht, alsook de schending van een hogere rechtsnorm, met name artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Dit zou een schending uitmaken van de Belgische wet, met name artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en tracht de motieven ervan te weerleggen.

Hij voert aan dat de Commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan het feit dat hij daadwerkelijk werd veroordeeld en jarenlang werd vastgehouden. Verzoeker stelt dat hij pas op de zitting zelf een advocaat kreeg toegewezen zodat hij zijn zaak nooit heeft kunnen verduidelijken en dat deze dus louter formeel verzoekers verdediging op zich heeft genomen. Gezien zijn advocaat het dossier nooit heeft kunnen voorbereiden, is deze zelf niet eens in het bezit van een officieel stuk.

Verzoeker verwijst verder naar het rechtssysteem van Gambia dat fundamenteel verschilt van het onze. Hij werpt op dat het twijfelachtig is of er wel een officieel stuk, zoals wij een vonnis of arrest kennen, werd opgesteld. Het enige document dat zijn advocaat hem heeft bezorgd, namelijk de "bench warrant", heeft verzoeker neergelegd.

Wat betreft de strafmaat, stelt verzoeker dat zijn advocaat hiervan mogelijks wel in kennis werd gesteld, maar het nooit heeft meegedeeld aan verzoeker. Hij merkt hierbij op dat er in de gevangenis geen contact mogelijk was.

Verzoeker verklaart voorts dat hij zijn advocaat daarom nooit heeft kunnen inlichten over zijn politieke activiteiten en stelt dat het mogelijk is dat zijn advocaat de UDP toch op de hoogte heeft gebracht van zijn arrestatie, maar dat hij dit evenmin aan verzoeker heeft meegedeeld door het gebrek aan contact.

Wat betreft het niet uitputten van de beroepsmogelijkheden, verwijst verzoeker opnieuw naar het louter formele karakter van het optreden van zijn advocaat. Tevens wijst verzoeker op de uitspraken van de

Gambiaanse president, die stelde dat personen die het land willen destabiliseren worden vermoord, waardoor zijn advocaat een groot risico liep indien hij verzoeker effectief zou hebben verdedigd. Een persbericht omtrent deze uitspraken wordt bij het verzoekschrift gevoegd.

Verzoeker acht het zeer waarschijnlijk dat zijn advocaat hem nooit geïnformeerd heeft over de mogelijkheid tot hoger beroep en dat het ook mogelijk is dat er geen voorziening in hoger beroep was, gelet op de corrupte justitie in Gambia.

Hij stelt dat de "Kanifing Municipal Council" een groot administratief centrum is, waarvan de "Kanifing Magistrates Court", een soort politierechtbank, een onderdeel is. De "council" zelf zou een administratieve dienst zijn, terwijl er in de "court" recht wordt gesproken. Verzoeker brengt hieromtrent een internetartikel bij.

Betreffende de "bench warrant" stelt verzoeker dat dit document heeft uitgehangen op de rechtbank voordat zijn zaak is voorgekomen, waardoor het niet onlogisch is dat hierop geen briefhoofd werd aangebracht gezien het nooit bedoeld was om te versturen.

Verzoeker volhardt dat hij gedurende drie en een half jaar in de "Mile II gevangenis" verbleef. Hij had daar geen enkel contact met andere gevangenen gelet op de constructie van de cellen en het harde regime in de gevangenis. De angst om geslagen te worden was te groot, aldus verzoeker. De bewakers en de gevangenisdirecteur dienden te worden aangesproken met hun titel, waardoor verzoeker hun namen niet zou kennen.

Gezien de situatie in Gambia, acht verzoeker het aannemelijk dat de persoon die hem hielp te ontsnappen zijn identiteit verborgen wilde houden. Hij vermoedt dat degene die hem stuurde wel voor een tegenprestatie zal gezorgd hebben en dat deze ook de kosten van het vliegtuigticket en het valse paspoort zal hebben gedragen. Volgens verzoeker zou de heer B. vermoedelijk door de UDP gestuurd zijn en zou zijn partij dus achter zijn ontsnapping zitten, maar zekerheid heeft hij hierover niet.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en aldus ook artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Hij geeft een algemene uiteenzetting over het begrip "vrees voor vervolging", de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

In casu betoogt verzoeker dat hij omwille van politieke redenen door de politie wordt gezocht, gelet op zijn ontsnapping, en dat de nationale overheid hem dus geen hulp zal bieden.

Hij haalt ten slotte de algemene, actuele situatie in Gambia aan, waar de regering zich allesbehalve verdraagzaam opstelt tegen opposanten, en verwijst hierbij naar het jaarrapport van Amnesty International en artikels van "Reporters without borders", welke bij het verzoekschrift worden gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 30 oktober 2009 brengt verzoeker twee aanvullende documenten bij, met name een attest van lidmaatschap van de UDP en een brief van de UDP aangaande zijn persoonlijke situatie (rechtsplegingdossier, stuk 9).

2.2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk

bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en reisweg. Bovendien verklaarde hij niet te weten met welke luchtvaartmaatschappij hij de reis naar België zou hebben gemaakt en kon hij geen informatie verstrekken over het gebruikte paspoort (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.34; stuk 3, p.4). Dit alles vormt een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht toen hij kon ontsnappen uit de gevangenis waar hij reeds gedurende meer dan drie jaar opgesloten zat na te zijn veroordeeld als lid van de oppositiepartij UDP. Hij zou ervan beschuldigd zijn mensen te overtuigen om lid te worden van de partij. De bestreden beslissing oordeelt terecht dat verzoeker er niet in slaagt de door hem aangevoerde feiten aannemelijk te maken.

Verzoekers verklaringen aangaande zijn arrestatie op 24 november 2005, waarna hij drie maal voor een rechter zou zijn verschenen en veroordeeld zou zijn tot een voor hem onbekende straf, worden immers afgezien van een Bench Warrant en een Wanted-document niet gestaafd door enig begin van bewijs, noch door overtuigende verklaringen.

Met betrekking tot de faxkopie van een Bench Warrant die hij via zijn advocaat in Gambia zou bekomen hebben merkt de bestreden beslissing terecht op dat dergelijke faxkopieën makkelijk te manipuleren zijn waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, mede gelet op het ontbreken van een officiële vermelding van de instantie die het uitgevaardigd zou hebben. Dat het document niet bedoeld was om op te sturen doet hieraan geenszins afbreuk. Voorts bevat het document, dat overigens niet opgesteld is in correct Engels, een interne tegenstrijdigheid gezien het ondertekend zou zijn op 1 december 2005 terwijl het stelt dat verzoeker opgedragen was om te verschijnen voor een rechtbank in Kanifing op 9 december 2005. Bovendien werd verzoeker volgens zijn verklaringen na zijn arrestatie overgebracht naar een militair kamp en na tien dagen naar de rechtbank gebracht waardoor het nut van dergelijke oproeping niet valt in te zien.

Ook aan de faxkopie van het "wanted"-document dat door verzoeker wordt bijgebracht kan omwille van de manipuleerbaarheid ervan geen bewijswaarde worden gehecht.

Verzoeker verwijst naar het juridische systeem in Gambia en de louter formele rol van zijn advocaat ter verklaring van het ontbreken van officiële stukken aangaande zijn veroordeling en het feit dat er geen beroep werd ingesteld. Hij beperkt zich hierbij echter tot loutere beweringen en veronderstellingen die niet op enige manier worden onderbouwd.

Ook wat betreft de vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent (i) het niet vermelden van de strafmaat (ii) het uitputten van de beroepsmogelijkheden (iii) de vraag of de UDP al dan niet op de hoogte was van zijn arrestatie, komt verzoeker niet verder dan vermoedens waar hij stelt dat zijn advocaat mogelijks de UDP had ingelicht en misschien wel op de hoogte was van de strafmaat en de beroepsmogelijkheden maar het hem nooit meedeelde en hierbij kon afgeschrikt zijn door de uitspraken van de Gambiaanse president omtrent personen die het land destabiliseren. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij via zijn advocaat de hoger vermelde faxkopieën kon bekomen en zij contact hebben via email (administratief dossier, stuk 3, p.2), waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich bij zijn advocaat zou informeren over de hoger vermelde elementen. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij ernstige inspanningen geleverd heeft om alsnog meer te weten te komen over het verloop van zijn zaak en om na te gaan of de door hem geuite vermoedens al dan niet stroken met de werkelijkheid. Waar verzoeker verklaart drie maal voor de "Kanifing Municipal Council" te zijn verschenen, merkt de bestreden beslissing terecht op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de organisatie die deze naam draagt belast is met zaken als het innen van jaarlijkse bijdragen, commerciële zaken en afvalbeheer in het grootste deel van het Kombo Saint Mary District en dus geen rechtbank betreft (stuk 14: landeninformatie). Hierdoor kan geenszins worden aangenomen dat dit orgaan verzoeker omwille van politieke motieven zou veroordeeld hebben tot een gevangenisstraf. De door verzoeker bijgebrachte informatie in het verzoekschrift bevestigt de bovenstaande vaststellingen. De "Kanifing Municipal Council" wordt overigens niet vermeld in de informatie omtrent het juridische systeem in Gambia, welke zich eveneens in het administratief dossier bevindt (ibid.). Waar verzoeker aanvoert dat "Kanifing Municipal Council" een groot administratief centrum is, waarvan de "Kanifing Magistrates Court", een politierechtbank, als rechtsprekend orgaan een onderdeel is, dient te worden opgemerkt dit geenszins blijkt uit de informatie die bij het verzoekschrift werd gevoegd noch uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, waardoor verzoekers argumentatie een loutere bewering blijft. Hoe dan

ook kan dergelijke redenering de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen gezien verzoeker verklaarde voor de “Kanifing Municipal Council” te zijn verschenen, terwijl uit zijn eigen uiteenzetting blijkt dat dit slechts een administratieve dienst zonder rechtsprekende functie is en het slechts de “Kanifing Magistrates Court” is die recht spreekt. Daargelaten het vastgestelde gebrek aan bewijswaarde, merkt de bestreden beslissing tevens terecht op dat de neergelegde Bench Warrant slechts “the court-Kanifing” vermeldt, zodat dit document verzoekers verklaringen evenmin ondersteunt.

Aan verzoekers detentie van meer van drie jaar in de Mile II gevangenis in Banjul kan evenmin geloof worden gehecht gezien zijn uiterst vage verklaringen dienaangaande, waarbij hij niet in staat was namen te geven van bewakers, de gevangenisdirecteur niet kende en slechts twee namen van medegevangenen kon opnoemen. De constructie van de cellen, het harde regime en verzoekers bewering dat hij de bewakers en de directeur diende aan te spreken bij hun titel volstaan geenszins om de vaststellingen van de bestreden beslissing te ontkrachten, welke terecht meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen verwacht gelet op de duur van verzoekers verblijf in deze gevangenis.

Ook verzoekers verklaringen omtrent de manier waarop hij de gevangenis ontvlucht zou zijn komen weinig aannemelijk over gezien hij hierbij de hulp zou gekregen hebben van een soldaat B., die door iemand zou gestuurd zijn die zijn identiteit niet kenbaar wilde maken om verzoeker het land te helpen verlaten. Ook hier verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Gambia en beperkt hij zich tot het post factum opwerpen van enkele vermoedens, met name dat de UDP hem misschien stuurde en voor de kosten van zijn reis zou hebben ingestaan, hetgeen niet volstaat om de bestreden motivering die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier te ontkrachten. Dat B. hem eenvoudigweg uit de gevangenis zou kunnen komen halen strookt bovendien niet met het door verzoeker geschetste uiterst strenge gevangenisregime en zijn verklaring dat bezoek er niet toegelaten werd (administratief dossier, stuk 3, p.6).

De door verzoeker bijgebrachte informatie omtrent de algemene situatie in Gambia, meerbepaald de houding van de autoriteiten ten aanzien van opposanten van het regime, volstaat niet om een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te tonen gezien deze vrees in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Het door verzoeker neergelegde attest van de UDP waarin zijn lidmaatschap en activiteiten voor de partij worden bevestigd noch de brief waarin wordt vermeld dat verzoekers ontsnapping uit de gevangenis en zijn reis door de UDP georganiseerd werden en B. dus door hen gestuurd was, kunnen als objectief bewijs worden aanvaard. Geen van beide documenten vermelden de naam van de persoon die ze zou hebben opgesteld en ondertekend. Dat verzoeker een cruciale rol zou hebben gespeeld tijdens de presidentsverkiezing van 2006, zoals vermeld in de brief van UDP, strookt bovendien niet met zijn verklaring op 24 november 2005 te zijn gearresteerd en tot april 2009 opgesloten te hebben gezeten. Hoewel de campagne voor deze verkiezingen reeds van start zou gegaan zijn op 1 november 2005 (ibid., p.5) kan moeilijk worden ingezien hoe verzoeker in enkele weken tijd een dermate belangrijke rol heeft kunnen spelen. Gelet op de inhoud van dit document, klemmt het overigens des te meer dat verzoeker zelf niet op de hoogte bleek van de tussenkomst van de UDP in zijn ontsnapping en vlucht uit Gambia. De voormelde documenten vermogen derhalve geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten, is een toetsing van zijn relaas aan de criteria van het Verdrag van Genève niet dienstig.

Het voorafgaande in acht genomen kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept verzoeker zich aangaande de subsidiaire beschermingsstatus op de schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer hij naar Gambia terugkeert hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dit land kan stellen. Hiervoor verwijst verzoeker naar bovenstaande uiteenzetting. Mensen die verdacht worden van tegenwerking jegens de president zouden willekeurig worden opgepakt en in mensonwaardige omstandigheden tot levenslang worden opgesloten.

2.3.2. Verzoeker baseert zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze die de grondslag vormen van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde

ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.2) en de overige elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS